

Hồi 6

Chạm Hắc Y Nhiều Thêm Thế Thái Nhờ Bộ Pháp Bảo Toàn Tính Mạng

B

ạch Bất Phục xưng danh:

- Tại hạ là Bạch Bất Phục, là do...

- Ha...ha...ha...! Chư huynh đệ nghĩ thế nào về tên của tiểu tử?

Bọn bên ngoài hô vang:

- Lão Thất hãy biến hẩn thành Bạch Khuất Phục xem nào!

Tên nọ vươn tay đề lên đầu vai của Bạch Bất Phục:

- Quỳ xuống nào, tiểu tử! Để lão gia xem người là kẻ bất phục hay phải bị khuất phục nào! Quỳ xuống!

Theo tiếng hét, một luồng chân lực khá mạnh liền đề nặng lên đầu vai Bạch Bất Phục, khiến y dù không muốn cũng phải khụy dần xuống.

Bọn bên ngoài cười ồ lên:

- Ha...ha...ha...! Tiểu tử đang bất phục kìa, lão Thất! Lão Thất mà chịu thua tiểu tử sao?

Tên nọ bật cười hiểm độc:

- Hừ! Bất Phục này!

Hẩn lại nhấn thêm chân lực và gần như là dồn toàn bộ chân lực nội thể vào việc trấn áp Bạch Bất Phục.

Do không có võ công nên Bạch Bất Phục không sao cưỡng lại sức đề của tên kia.

Y khụy người và cong dần về phía dưới. Và cuối cùng, đầu của y cũng bị tên nọ đề đến chạm đất.

Coong!

Một vật cứng liền rơi ra từ bọc áo của Bạch Bất Phục.

Âm thanh vang lên khá rõ khiến cho nhiều người cùng đưa mắt nhìn vào vật đó.

Có nhiều tiếng kêu hoảng loạn vang lên làm vánh động cả một góc trấn thành:

- Giáo Chủ Kim Lệnh Bài!

Tất cả đều bị chấn động trước sự hiển hiện của mảnh kim bài do lão giáo chủ họ Thôi giao cho Bạch Bất Phục. Và như cảnh trời quang mây tạnh sau cơn giông bão, mọi

tiếng ồn ào trước đó đều bị lắng xuống. Chỉ còn lại là nhịp hô hấp hào hển vì đau và vì mệt của Bạch Bất Phục vẫn vang lên mồn mồn.

Đến như tên đang uy hiếp Bạch Bất Phục vì mãi dờ dẩn thần hồn nên quên rằng hắn vẫn đang đè chúi đầu Bạch Bất Phục xuống nền đất.

Chỉ khi Bạch Bất Phục lên tiếng tên nọ mới bàng hoàng tỉnh lại:

- Kim bài này là do Thôi giáo chủ trao cho tại hạ. Tại hạ tìm đến quý giáo là vì nguyên nhân này.

Vút! Vút!

Choang! Choang!

Hàng loạt những bóng dáng người lao đi loang loáng và hàng loạt những âm ba chói tai liên vang lên.

Khi đó, do tên nọ đã buông tay và đã lùi lại, Bạch Bất Phục vừa đứng lên lại phải hoảng kinh hồn vía trước thực trạng đang diễn ra.

Có bao nhiêu nhân vật mặc võ phục tuyền đen thì có bấy nhiêu thanh đại đao đang châu mũi nhọn vào giữa uy hiếp, kẻ bị bao vây là Bạch Bất Phục.

Hoá ra những bóng nhân ảnh loang loáng lúc mới rồi là do bọn giáo đồ Hắc Y Giáo dịch chuyển bao vây tạo ra. Và những âm thanh chói tai kia là do những thanh đại đao được đưa ra tạo thành.

Kinh hoàng khôn xiết, Bạch Bất Phục kêu lên:

- Tại hạ được Thôi giáo chủ sai đến gặp lệnh thiếu giáo chủ, chứ vị xin chớ hiểu lầm!

Với những nét mặt nghiêm trọng, một tên trong bọn Hắc Y Giáo đồ chột lên tiếng:

- Chuyện đúng sai như thế nào sẽ có người đến đây phân xử. Túc hạ nếu muốn tốt cho đôi bên thì nên đứng nguyên vị là hơn. Bằng ngược lại, đừng trách bọn ta không khách sáo.

Thái độ của bọn Hắc Y Giáo đồ là thay đổi, chúng cũng thay đổi luôn cách xưng hô. Động tâm, Bạch Bất Phục nghĩ:

- “Giới luật của bọn họ quả nghiêm ngặt. Họ không sợ trời không sợ đất nhưng vừa trông thấy mảnh kim bài là tín phù tối cao trong Hắc Y Giáo họ lại muôn phần kiêng dè. Bọn họ xem trọng giáo chủ đến vậy sao?”

Còn đang ngẫm nghĩ Bạch Bất Phục lại một phen chấn động khi nghe có tiếng nạt lớn:

- Phó giáo chủ đến!

Chưa hết, kế đó là một tiếng gầm vang dội:

- Tên vô danh tiểu tốt nào dám mạo nhận là người được giáo chủ sai đến?

Vút!

Như thần linh giáng hạ, một nhân vật có khuôn mặt dữ dằn với râu hùm hàm én và có phần khoa trương trong tấm trường bào đen bóng bằng gấm đoạn chợt hiển hiện ngay trước mặt Bạch Bất Phục.

Đôi mắt của nhân vật này vừa to tròn như đôi lục lạc vừa ngẫu đồ như hai hòn than cứ nhìn trừng trừng vào Bạch Bất Phục. Với ánh nhìn đó Bạch Bất Phục có cảm giác toàn thân y đang bị ánh mắt kia thiêu đốt đến cháy da bỏng thịt.

Chịu đựng ánh mắt nóng bỏng này được một lúc, hai chân của Bạch Bất Phục không hiểu sao bắt đầu run lên bần bật.

Và khi y không còn chịu đựng được nữa, sắp ngã khụy đến nơi, thì may sao ánh mắt kia bỗng dời đi, di chuyển đến tấm kim bài hiện giờ đang được Bạch Bất Phục giữ trên tay.

Lòng nhẹ nhõm, Bạch Bất Phục chưa kịp mừng vì cảm giác này lại phải giật mình đánh thót khi nghe nhân vật kia buông ra một mệnh lệnh cộc lốc:

- Đưa đây!

Phản ứng của Bạch Bất Phục thật bất thường. Thay vì đưa mảnh kiam bài ra y lại thu tay về.

Nét mặt của nhân vật kia chợt cau lại càng tạo thêm sự hung dữ, nhất là khi nhân vật đó quát hỏi:

- Tiểu tử ngươi không thiết sống nữa sao? Ngươi có nghe bản nhân nói gì không?

Tai nghe lời hăm dọa, Bạch Bất Phục làm gì không khiếp hãi. Thế nhưng, từ trong sâu thẳm của tâm trí như có lời xui bảo y: “Chết thì chết, đừng có đưa Giáo Chủ Kim Lệnh bài cho nhân vật này! Hừ! Ta là người được giáo chủ sai đến, trong tay ta còn có Giáo Chủ Kim Lệnh bài. Lão đã không kính nể ta lại còn dám ra lệnh cho ta sao?”

Đôi chân của y lại run nhưng từ cửa miệng của y vẫn có âm thanh bật ra hoàn toàn tự nhiên:

- Khi giao kim bài cho hậu bối, Thôi giáo chủ đã dặn đi dặn lại là chỉ được giao cho thiếu giáo chủ của quý giáo, ngoài ra không giao cho ai khác, tiền bối hãy lượng thứ cho, hậu bối đành phải kháng lệnh của tiền bối!

Nhân vật nọ nạt lớn:

- Giải cho tiểu tử! Đã mười năm rồi, ngươi là người thứ nhất dám nói chữ không trước mặt Độc Tâm Thiết Trảo Dương Côn ta. Ngươi không đưa là ngươi muốn chết!

Vù...

Âm thanh của chữ “chết” còn đang vang dội thì ngũ trảo của Độc Tâm Thiết Trảo Dương Côn, phó giáo chủ Hắc Y Giáo, đã chộp bổ vào thiên linh cái của Bạch Bất Phục.

Chiêu ra đã nhanh mà uy lực còn xuất hiện nhanh hơn. Không đầy cái chớp mắt, ngọn trảo của Dương Côn đã chạm đến đỉnh đầu của Bạch Bất Phục.

Hồn bất phụ thể, Bạch Bất Phục chột nghiêng đầu lách tránh theo bản năng.

Phản ứng của y tuy quá chậm so với chiêu sát thủ của đối phương nhưng cùng với cái nghiêng đầu đó hai chân của Bạch Bất Phục lại bất ngờ dịch chuyển. Và thật là ngẫu nhiên khi sự dịch chuyển của y lại trùng hợp với bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ. Nhờ đã nhập tâm bộ pháp này nên sự dịch chuyển của y đã làm cho ngọn trảo của Độc Tâm Thiết Trảo Dương Côn phải trượt sang một bên và lướt sát sườn sườn ở một bên người của Bạch Bất Phục.

Vù...

Tuy có phần bất ngờ trước cách tránh chiêu kỳ ảo của Bạch Bất Phục nhưng thân danh là phó giáo chủ Hắc Y Giáo, Dương Côn nhận ra bản lĩnh còn quá kém cỏi của y. Dương Côn buông ra một tiếng cười gần và kịp thời biến chiêu.

- Hừ!

Vù...

Thu tay về, Dương Côn đảo ngửa cổ tay chộp luôn ngọn trảo vào linh đài huyệt của Bạch Bất Phục.

Do đây là chiêu đánh từ phía sau nên Bạch Bất Phục vì không biết võ công cứ đứng trơ trơ không hề có phản ứng.

Ầm!

Một tiếng chấn kinh bỗng vang lên làm cho Bạch Bất Phục giật mình.

Y quay lại và nhìn thấy ngọn trảo của Dương Côn buông xuôi xuống, chỉ cách hậu tâm y không đầy một gang tay. Đến lúc đó mới biết suýt nữa y đã mạng vong dưới ngọn trảo biến ảo của Dương Côn.

Còn Dương Côn mới thật sự kinh tâm động phách. Lão nhìn trừng trừng vào Bạch Bất Phục và quát hỏi:

- Tiểu tử đã luyện được Cương Khí Hộ Thân?

Vừa hỏi xong, do nhìn thấy ánh mắt thất thần của Bạch Bất Phục, Dương Côn liền hiểu ngay là lão đã lầm.

Dương Côn quay mắt nhìn quanh khi lớn tiếng hỏi:

- Cao nhân nào vừa ra tay can thiệp vào nội tình bổn giáo?

Quanh đó ngoài bọn Hắc Y Giáo đồ không có lấy một bóng người lai vãng. Bọn thường nhân trước đó nếu có thì do sợ sự xung đột của giới giang hồ đã lẩn cả đi, không một ai dám lưu lại.

Cho rằng thần hồn nát thần tính, Dương Côn lại vung trảo chộp thẳng vào ngực của Bạch Bất Phục.

- Nằm xuống!

Vù...

Ngọn trảo lần này của Dương Côn được đánh ra khá chậm. Ý của Dương Côn khi làm như thế là muốn bằng cách này sẽ phát hiện ra vị cao nhân nào vừa ra tay phá hoại hành sự của lão. Do đó, lão vừa xuất trảo một cách chậm rãi vừa ngưng thần nghe ngóng xung quanh.

Đang khi đó, Bạch Bất Phục do nhìn thấy chiêu thức của Dương Côn, để tự cứu mình, y không thể không đảo bộ lách tránh.

Vù...

Chờ mãi vẫn không thấy ai can thiệp lại bị Bạch Bất Phục tránh chiêu một cách dễ dàng, Dương Côn vội biến chiêu vung trảo truy đuổi Bạch Bất Phục.

Chiêu của lão vẫn chậm như trước nên Bạch Bất Phục cũng dễ dàng dùng bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ để tránh qua một bên.

Trước sau ba lần Bạch Bất Phục chỉ biết tránh chiêu chứ không lần nào hoàn thủ, điều này cho Dương Côn biết đối thủ của lão hầu như không có võ công, có chăng chỉ là những lần tránh chiêu hú hoạ, may mà thành công.

Dương Côn xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh và vội thay đổi cách dò xét.

Lão ra tay nhanh hơn một chút.

- Người thử tránh nữa xem!

Vù...

Và lão có phần bất ngờ. Vì lão cố tình đánh nhanh hơn để khi Bạch Bất Phục không tránh được thì vị cao nhân nào đó đã một lần ra tay can thiệp sẽ phải lộ diện khi tiếp tục can thiệp hầu bảo vệ mạng sống cho Bạch Bất Phục.

Thế nhưng, nhờ những lần ra chiêu khá chậm của Dương Côn, Bạch Bất Phục do tránh được nên thêm phần tự tin. Do đó, lần ra chiêu khá nhanh này của lão không làm cho Bạch Bất Phục hốt hoảng. Ngược lại, nhờ đã nhuần nhuyễn bộ pháp, Bạch Bất Phục vẫn ung dung thi triển Độc Bộ Tam Quỷ để tránh chiêu.

Vù...

Bị hổng ý đồ, Dương Côn ra tay nhanh hơn.

Vù...

Vẫn vậy, Bạch Bất Phục lúc này hoàn toàn chú tâm vào chiêu thức của Dương Côn và vẫn dễ dàng để cho chiêu trảo của Dương Côn lướt sượt qua thân trong đường tơ kẽ tóc.

Càng lúc càng giận, Dương Côn bắt đầu tận dụng triệt để mọi kỹ năng trong thiết trảo của lão.

Vù...

Vù...

Đến lúc đó, bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ dù lợi hại nhưng do Bạch Bất Phục không phải là người luyện võ nên khó giữ được bình tĩnh trước những chiêu công tới tấp của Dương Côn.

Lâm vào cảnh lực bất tòng tâm, chưa được hai chiêu Bạch Bất Phục liền rối loạn cước bộ.

Ngay tức khắc, một ngọn trảo của Dương Côn liền lao cắm vào người Bạch Bất Phục.

Vù...

Vẫn ngưng thần nghe ngóng, Độc Tâm Thiết Trảo Dương Côn đang chờ một dấu hiệu nào đó bất kỳ chứng tỏ có người ra tay can thiệp để có biện pháp thích đáng ứng phó, lão lấy làm bất ngờ khi nghe được một điều khác.

Đó là một tiếng hô hoán của một tên Hắc Y Giáo đồ:

- Thiếu giáo chủ đến!

Thần sắc biến đổi, Dương Côn nhanh tốc biến chiêu.

Thay vì giữ nguyên chiêu thức để đoạt mạng Bạch Bất Phục, Dương Côn đảo tay để chộp vào huyệt thủ của y.

Trong chớp mắt, uyển mạch tay của Bạch Bất Phục liền bị Dương Côn bóp chặt. Phần vì đau phần vì bất ngờ, Bạch Bất Phục phải buông tay để cho mảnh kim bài tự do rơi xuống.

Nhanh không thể tưởng, Dương Côn vùng cười lên cuồng dại:

- Ha...ha...ha...!

Tràng cười vẫn phát ra cho dù bóng nhân ảnh của Dương Côn đang di chuyển xa dần rồi mất hẳn.

Đến lúc đó, Bạch Bất Phục vừa kịp hoàn hồn liền kêu lên thảng thốt:

- Kim bài ! Sao lão lại lấy kim bài của ta?

- - - - - o o O o o - - - - -